

Koncert med Creole Catz

"Creole Catz" er et orkester, der virkelig behersker den swingprægede populærjazz fra slutningen 1940'erne, hvor denne gren af den oprindelige New Orleans jazz og blues udviklede sig til Rhythm'n blues og i 1950'erne til Rock'n'roll. Orkesterleder Stig Fisker (trompet, guitar, banjo og vokal) og Nicolai Øgendahl Brandt (piano) introducerede numrene med enkelte faktuelle oplysninger krydret med mere eller mindre sande "løgnehistorier" om samarbejde med de enkelte komponister. Hyggeligt.

Desuden bestod orkestret af Kim Jensen på klarinet,altsax, tenorsax og vokal, Ivan Laugesen på kontrabas og Mads Holck Mogensen ved trommerne.

Musikerne var alle klædt i sort med sribede, røde eller blå veste og sort/hvide golfsko, så der var lagt op til en "stilfuld" og underholdende koncert.

Koncerten blev indledt med et par Bjarne Liller-numre, Louis Armstrongs "Give Me a Kiss to build a Dream On" og "Blue Monday", som var et af Fats Dominos store hits. Fats Domino (1928-2017) blev i øvrigt et vigtigt bindeled mellem den afroamerikanske Rhythm'n blues og den hvide Rock'n'roll.

Så fulgte "Some Day You Will Be Sorry" sunget af Kim Jensen med en flot klarinetsolo, som udløste bifald fra salen. "Girls, Girls, Girls" blev annonceret af Stig Fisker med et glimt i øjet som "moderne" jazz, idet den var fra 1973. Her havde han gang i både banjoen og sangstemmen på bedste vis.

Så fik vi "Caledonia" fra 1945 og senere "Choo, Choo Ch' Boogie" fra 1942 sunget af Nicolai Brandt – begge komponeret af den amerikanske saxofonist og sanger Louis Jordan (1908-1975).

Den danske swingpianist Leo Mathisens (1906-1969) glansnummer "24 røvere" blev sunget af Nicolai Brandt. Et rigtigt show-nummer, hvor han kun manglede den cigar i mundviggen, som var et af Leo Mathiesens særlige kendetegn.

Sidste nummer før pausen, "Adams Apple", var med en duet mellem Stig Fisker og Kim Jensen.

"Lonesome Road Blues", som jeg selv husker i en New Orleans-udgave fra 1958 med den engelske trompetist Ken Colyer, blev sunget af Stig Fisker med scatsang af Nicolai Brandt. Den gav plads til rigtig gode improvisationer fra tenorsaxofonen og trompeten. Et rigtigt jazznummer, der udløste bifald fra publikum.

Herefter fulgte "Bourbon Street Parade", hvor den amerikanske klarinettist Pete Fountain (1930-2016) blev omtalt som inspiration for Kim Jensen. Et velspillet nummer med fine soli fra alle, ikke mindst en god, lang trommesolo fra Mads Holck Mogensen. For at vise at der var tale om en parade, så vandrede de to blæsere rundt og spillede blandt publikum. Endnu et stort bifald fra salen.

Så fulgte "Wild Cat Blues", flot og klassisk spillet af Kim Jensen på klarinet med Stig Fisker på banjo og "Them There Eyes", som var arrangeret i en særlig Creole Catz-udgave med en klassisk intro og en duet mellem Stig Fisker og Kim Jensen inklusive scatsang. "Rebecca" blev sunget af Stig Fisker med et flot, robust basakkompagnement fra Ivan Laugesen. Her leverede han også en glimrende bassolo.

Efter at have vendt vestene endnu engang sang Stig Fisker John Mogensens klassiker "Sidder på et værtshus". Herefter kom "Old Fashion Love" og Ray Charles-nummeret "Halleluja. I love her so".

Anden pause blev indledt med Stig Fiskers ord: "Vi har gemt det bedste til sidst".

Tredje sæt blev indledt med "Flat Foot Floogie" - et nummer fra 1938 spillet i sin tid af duoen guitaristen Slim og bassisten Slam. Her sunget af alle med Stig Fisker på elguitar. God underholdning. Spontane klap fra salen

Forårssangen "Alle går rundt og forelsker sig" af Kai Norman Andersen blev fint sunget af Kim Jensen, efterfulgt af "Honeysuckle Rose" – et Fats Waller nummer fra 1929, sunget af Stig Fisker med fine soli fra tenorsaxofon, piano og kontrabas. Dette flotte jazznummer udløste endnu engang applaus fra salen.

Så fulgte "Just a Gigolo". "Den er så trist lige som en blues. Hvorfor vi skifter til blå veste", sagde orkesterlederen.

Hvorefter han sang den flot, suppleret af en følsom klarinetsolo.

Den amerikanske trompetist Louis Prima (1912-1978) var repræsenteret med nummeret "Buena Sierra". Fint fremført af Stig Fisker både med sang og på trompeten. Begyndte i langsomt tempo, derefter op i hurtigt tempo og så tilbage igen.

Koncertens sidste nummer "Love Letters in the Sand" blev introduceret af Stig Fisker med oplysninger om, at sporene stadig kan ses i sandet ved Silkeborgsøerne. Efter det fine nummer med præsentation af orkestret var der taktfaste klapsalver fra publikum

Finn Amorsen afsluttede med ordene: " Vi fik musik for alle pengene! Fremragende underholdning! Skal vi give orkestret en hånd?" Det gjorde publikum med stor fornøjelse, hvorefter vi fik et Chuck Berry-nummer som ekstranummer

En underholdende koncert med et orkester, der holder Rhythm'n blues-genren levende til stor glæde for publikum i salen, hvilket applausen gennem hele koncerten viste med stor tydelighed.

Mogens Lerbech